

Arrest

nr. 77 094 van 13 maart 2012
in de zaak RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 20 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. RODRIGUEZ loco advocaat B. BRIJS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 9 november 2007 opnieuw het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een derde asielaanvraag in. Op 28 december 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer M. I. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit Sarajevo en in het bezit van de Bosnische nationaliteit. U bent gehuwd met M.S., met wie u vijf kinderen hebt. In 1994 verliet u voor de eerste keer Bosnië en begaf u zich naar Duitsland, waar u asiel aanvraagde. Aangezien u toen familie in België had, werd u door de Duitse autoriteiten naar België doorgestuurd. Op 6 september 1995 diende u in België voor de eerste keer een asielaanvraag in. Op 24 mei 1996 werd hierin door het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Uw beroep tot schorsing tegen deze beslissing werd op 11 juli 1997 door de Raad van State verworpen. Op 18 september 1996 diende u voor de tweede keer in België een asielaanvraag in. In het kader van deze tweede asielaanvraag werd andermaal op 14 november 1996 door het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Hierop verliet u eind 2007 België en keerde u samen met uw echtgenote terug naar Bosnië. Na misschien 6 à 7 maanden in Bosnië verbleven te hebben, reisde u rond 1998 samen met uw echtgenote en kinderen vanuit Bosnië naar Zweden, waar jullie direct na aankomst tevens asiel aanvraagden. Na een negatieve beslissing in uw asielaanvraag daar, werd u ergens in 1999, na een verblijf van één jaar, samen met uw gezin door de Zweedse autoriteiten naar Bosnië gerepatriëerd. Daar vestigde u zich tot uw laatste vertrek naar België in Novo Sarajevo. U betrok er verschillende leegstaande en vernielde woningen die toebehoorden aan Serviërs. Uw laatste woning lag in het dorp Dolac Malta en was zwaar vernield als gevolg van de oorlog. U woonde er twee of drie jaar. In de periode 1998-1999 kende u verschillende keren problemen met de politie in Bosnië. U werd toen twee of drie keren door de politie opgepakt voor ondervraging en gedurende 24 uur vastgehouden. Er werd u toen de vraag gesteld over waar u was tijdens de oorlog en waarom u toen niet hebt meegevochten. Als Roma kon u onmogelijk hiervoor klacht indienen bij de politie. Enkel en alleen omdat u een Roma bent, werd u tevens door de politie onterecht in verband gebracht met drugsdelicten en zonder enig bewijs in 2005 gedurende zes maanden opgesloten in de gevangenis van Sarajevo. Na uw vrijlating bleef u problemen kennen met de politie in Bosnië. Zo werd u tussen uw vrijlating en uw uiteindelijk vertrek naar België twee of drie keer door de politie voor een periode van 24 uur in hechtenis genomen. De laatste keer was één maand voor uw vertrek naar België. Ze wilden van u te weten komen of u drugs verkocht, gebruikte of wist wie drugs verhandelde. U voelde zich ook nu niet correct behandeld. Hun handelen was ook hier louter ingegeven door uw etnische origine. Doordat u Roma bent, werd u nog op allerlei andere manieren gediscrimineerd. Zo weigerde het arbeidsbureau in uw gemeente tot twee keer toe u in te schrijven omdat u Roma bent. Ook van andere Roma vernam u dat ze zich niet konden inschrijven in het arbeidsbureau. Op het vlak van onderwijs, huisvesting en gezondheidszorg worden Roma in Bosnië eveneens zwaar gediscrimineerd. Zo weigerden in uw geval verschillende scholen in de buurt van uw woonplaats uw kinderen in te schrijven op school, volgens u enkel en alleen omdat ze Roma waren. Omwille van uw Roma afkomst kreeg u ook geen huisvesting van de overheid en weigerde de sociale dienst u in te schrijven, waardoor u geen sociale steun kon genieten en evenmin een gezondheidsverzekering had. Enkele weken voor uw vertrek uit Bosnië kreeg u tevens te horen dat u uw woning diende te verlaten. Deze door u gekende problemen van discriminatie deden u in oktober 2006 besluiten samen met uw echtgenote en uw twee minderjarige kinderen M. en S. Bosnië te verlaten. Onderweg naar België werden jullie toen evenwel door de Sloveense autoriteiten tegengehouden. Jullie vroegen vervolgens asiel aan in Slovenië en werden er onderbracht in een opvangcentrum. Na verschillende keren reeds geprobeerd te hebben Slovenië te verlaten, slaagden u en uw gezinsleden eind 2007 in jullie opzet. Jullie verlieten toen Slovenië en reisden van daaruit rechtstreeks naar België. Drie dagen na uw vertrek uit Slovenië, vroeg u op 9 november 2007 in België asiel aan. Na uw aankomst in België vernam u dat u via Interpol door de Bosnische autoriteiten geseind was en in Bosnië voor voornoemde drugsfeiten werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar. Tot dat ogenblik had u geen enkele weet van deze veroordeling in Bosnië. U werd uiteindelijk toegestaan uw resterende gevangenisstraf in een Belgische gevangenis uit te zitten. U haalde tevens problemen aan van uw twee dochters, M. L. en M. (O.V. 6.393.306). Zij verdwenen beiden in 2005 in Bosnië. Tot heden heeft u geen enkel nieuws van L.. M. ontmoette u in 2009 terug in België nadat ook zij hier asiel had aangevraagd. U vernam van haar dat zij en haar zus in 2005 door mannen in Bosnië ontvoerd werden en naar Kroatië werden gebracht, waar ze mishandeld werden. M. heeft geen weet van wat er met haar zus sindsdien gebeurd is. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u volgende documenten neer: het arbeidsboekje van uw echtgenote, uitgereikt door de gemeente Novo Sarajevo; de controlekaart van uw echtgenote uitgereikt door de Openbare Instelling voor Arbeidsvoorzieningen van het kanton Sarajevo; uw huwelijksakte; het bericht van

inschrijving van u en uw echtgenote bij de MUP van Novo Sarajevo; de geboorteakte van uw zoon M. en documenten waaruit uw aanhouding en detentie in België blijkt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u aangehaalde verblijfplaatsen sinds 1997 en de door u uiteengezette reisweg van Bosnië naar België in de periode 2006-2007 de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Bosnië en van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnen. Zo verklaarde u aanvankelijk herhaaldelijk op het Commissariaat-generaal in 1997 vanuit België naar Bosnië te zijn teruggekeerd en vervolgens onafgebroken tot 2007 in Bosnië te hebben gewoond (CGVS I, p. 2 en 5). Eind 2007 verliet u Bosnië, richting België. Na een reisduur van ongeveer 4 dagen, kwam u toen in België aan (CGVS I, p. 5). U voegde er nog aan toe buiten in 1994 in Duitsland en twee maal in 1995 en 1996 in België nooit in een ander land asiel te hebben aangevraagd (CGVS I, p. 5). Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u evenwel eerder in december 2006 met een minibus vanuit Bosnië naar Slovenië te zijn gereisd en daar toen asiel te hebben aangevraagd. Na een negatieve beslissing in deze asielaanvraag keerde u op 27 april 2007 vanuit Slovenië terug naar Bosnië. Vervolgens was u woonachtig in Bosnië tot uw vertrek naar België op 5 oktober 2007 (Terugnameverzoek DVZ, 7 januari 2008, vragen 13 tem. 15). Daarop geconfronteerd met de vaststelling dat uit uw administratief dossier blijkt dat u in 2006 in Slovenië verbleef en daar toen ook asiel aanvroeg, bevestigde u deze feiten. U voegde er vervolgens evenwel aan toe van oktober 2006 tot begin november 2007 (of drie dagen voor uw laatste asielaanvraag in België) in Slovenië te hebben verbleven om vervolgens rechtstreeks vanuit Slovenië naar België te reizen (CGVS I, p. 9 en 10 en CGVS II, p. 5). Hierna geconfronteerd met de vaststelling dat uw verklaringen over uw verblijf in Slovenië niet eensluidend zijn met uw verklaringen eerder hierover afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, ontkende u uw voorgaande verklaringen in dit verband afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze flagrante tegenstrijdigheid. Bovendien werden uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken door u ter bevestiging ondertekend. Toen u nogmaals ter bevestiging werd gevraagd of u buiten in België, Duitsland en Slovenië ooit nog in een ander land asiel aanvroeg, antwoordde u andermaal ontkennend. Toen u er vervolgens terloops op gewezen werd of u dan ook nooit in Zweden, waar naaste familie van u woonachtig is, asiel aanvroeg, gaf u plots te kennen in de periode 1998-1999 één jaar samen met uw echtgenote en kinderen in Zweden te hebben verbleven, daar toen ook asiel te hebben aangevraagd om uiteindelijk ergens in augustus of september 1999 door de Zweede autoriteiten naar Bosnië te zijn gerepatriëerd.

Wat betreft uw verklaringen dat u en uw gezinsleden in Bosnië omwille van jullie etnische origine zwaarwichtig gediscrimineerd en geïsoleerd werden, wat zich ondermeer uitte in uw arrestatie, uw voorhechtenis van 6 maanden en uw uiteindelijke veroordeling tot één jaar in een drugszaak, de weigering van de lokale autoriteiten om u in te schrijven in het lokale arbeidsbureau, de weigering van verschillende scholen om uw kinderen op school in te schrijven en de weigering van de autoriteiten om u te laten genieten van de ziekteverzekering, dient tevens gewezen te worden op enkele belangrijke tegenstrijdigheden en tekortkomingen in uw opeenvolgende verklaringen, die de geloofwaardigheid van uw asielmotieven - in het bijzonder de ernst en het karakter van de door u aangehaalde discriminatie - tevens in zeer ernstige mate ondermijnen.

Aangaande de door u aangehaalde problemen met de politie en het gerecht in Bosnië dient allereerst te worden vastgesteld dat u noch in uw vragenlijst voor het Commissariaat-generaal d.d. 21 september 2011 noch in uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 3 januari 2008 melding maakte van enige problemen met de politie en het gerecht in Bosnië wanneer naar uw asielmotieven gepolst werd. Op de vragen expliciet gesteld op de Dienst Vreemdelingenzaken of u ooit gearresteerd of opgesloten werd, of er ooit een proces tegen u werd gestart en of u ooit door een rechtbank werd veroordeeld, antwoordde u bovendien steeds ontkennend (Vragenlijst CGVS 21 september 2011, vragen 3.1. en 3.2.). Pas wanneer tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal expliciet naar uw problemen met de politie in Bosnië werd gepolst, bracht u uw arrestatie en opsluiting in Bosnië voor drugsfeiten een eerste keer ter sprake (CGVS I, p. 6). Toen u hierbij evenwel herhaaldelijk de vraag werd gesteld of u ooit voor drugsfeiten in Bosnië werd veroordeeld, antwoordde u tot drie keer toe ontkennend (CGVS I, p. 6 en 7). U voegde er zelfs aan toe sinds uw vrijlating in voorarrest in Bosnië geen problemen meer met het gerecht in Bosnië gekend te hebben (CGVS I, p. 7). Pas wanneer u

geconfronteerd werd met de vaststelling dat er na uw aankomst in België een internationaal aanhoudingsbevel tegen u werd uitgevaardigd en u volgens uw eerdere verklaring langer dan vijf maanden in België in de gevangenis hebt gezeten, gaf u aan in Bosnië tot één jaar gevangenisstraf te zijn veroordeeld voor de drugsfeiten waarvoor u in 2005 in voorarrest zat (CGVS I, p. 7 en 8). U gaf vervolgens ook aan pas na uw aankomst in België, op het ogenblik dat er een internationaal aanhoudingsbevel tegen u werd uitgevaardigd, voor de eerste keer van deze veroordeling vernomen te hebben. U werd in Bosnië nooit ingelicht over een proces tegen u (CGVS I, p. 8). Hierop geconfronteerd met uw eerdere antwoorden op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u nooit vastzat of werd veroordeeld in Bosnië, geraakte u niet verder dan dat u niet weet waarom u dit toen niet aangehaald heeft (CGVS I, p. 9). Uit de door u neergelegde documenten blijkt overigens dat u nog voor uw vertrek naar België op 22 juni 2006 door de Bosnische autoriteiten werd veroordeeld. Uw bewering in dit verband dat u door de Bosnische autoriteiten nooit op de hoogte werd gesteld van enig proces tegen u, bijgevolg uw proces nooit hebt kunnen bijwonen en dus bij verstek werd veroordeeld en aldus geen weet had in Bosnië van uw veroordeling, komt door een aantal vaststellingen tevens op de helling te staan (CGVS II, p. 5). Zo blijkt vooreerst uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat, overeenkomstig de internationale verdragen ondertekend door Bosnië, de Bosnische wetgeving het recht op een eerlijk proces waarborgt en dit in de praktijk ook toepast. Dit houdt ondermeer het recht op verdediging in, het beginsel van toegang tot de rechter, het recht op openbaarheid en het recht van partijen op rechtbijstand. U slaagde er niet in aan te geven waarom dit algemene rechtsbeginsel niet op u van toepassing zou zijn. Daarnaast blijkt tevens uit uw verklaringen dat u in Bosnië over een advocaat in deze zaak beschikte. Uw bewering dat ook deze niet over uw proces zou ingelicht zijn, wordt evenmin door u aannemelijk gemaakt (CGVS II, p. 6). Tot slot slaagde u er ook niet in het vonnis van uw veroordeling neer te leggen, waardoor u evenmin inzicht geeft in het verloop van uw proces en u uw bewering dat u bij verstek werd veroordeeld evenmin aantoonst. Er werd u daarom tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd de originelen van deze stukken alsnog neer te leggen op de zetel van het Commissariaat-generaal. U kreeg hiervoor tien werkdagen de tijd (CGVS II, p. 6). In dit verband kan er nog op gewezen te worden dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker berust. Hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Bij het ontbreken van dergelijke bewijzen dient hij een aannemelijke verklaring te geven, wat u tot op heden heeft nagelaten te doen. Ook uw bewering dat uw arrestatie en vervolging in deze drugszaak louter ingegeven was door het feit dat u een Roma bent, overtuigt niet aangezien deze bewering louter gebaseerd is op subjectieve vermoedens van u die u op geen enkele objectieve wijze kan staven (CGVS I, p. 6). Gevraagd waarop u zich baseert om dit te stellen, geraakte u immers niet verder dan de vaststelling dat u als Roma niet geholpen werd door de overheid (CGVS I, p. 8).

Voorts komt, omwille van een belangrijke tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal over uw discriminatie op de arbeidsmarkt, de geloofwaardigheid van uw bewering dat u omwille van uw etnische origine systematisch gediscrimineerd werd nog verder op de helling te staan. Zo verklaarde u herhaaldelijk tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u zich in het verleden - ergens rond 2001 of 2002 - meermaals niet kon inschrijven in het arbeidsbureau van uw gemeente omwille van uw Roma-afkomst. Op die manier werd u de toegang tot de arbeidsmarkt belet (CGVS I, p. 12 en 13). Ook andere Roma kenden hetzelfde probleem (CGVS I, p. 13). U ondernam hierna geen pogingen meer zich nog in te schrijven in het arbeidsbureau (CGVS, p. 13). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel plots aan in uw gemeente Novo Sarajevo in Bosnië ingeschreven te zijn in het arbeidsbureau en ook over een werkboekje beschikt te hebben (CGVS II, p. 7). Hierop geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband afgelegd tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, bleef u bij uw laatste verklaringen en ontkende u voorheen ooit gezegd te hebben dat u geweigerd werd zich in te schrijven in het arbeidsbureau (CGVS II, p. 7). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze flagrante tegenstrijdigheid, temeer daar u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal herhaaldelijk verklaarde dat u geweigerd werd in het arbeidsbureau (CGVS I, p. 13).

Verder dient ook te worden vastgesteld dat u ook de door u aangehaalde discriminatie op het vlak van onderwijs en gezondheidszorg op geen enkele wijze staafde door documenten.

Uw algemene bewering dat Roma in Bosnië geen rechten hebben louter omwille van hun afkomst, strookt bovendien niet met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat Roma in Bosnië-Herzegovina inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van

een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Bosnië-Herzegovina, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Ik meen dat dit evenwel bij u niet het geval is (cf. supra). De vaststelling dat u en uw echtgenote zich in Bosnië konden inschrijven in het arbeidsbureau - u legde in dit verband het arbeidsboekje en een controlekaart van uw echtgenote neer - en er over identiteitsdocumenten - o.a. identiteitskaart en attest van inschrijving in gemeente - beschikten, geeft tevens aan dat u in Bosnië over een aantal fundamentele basisrechten als burger beschikt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat de Bosnische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Bosnische autoriteiten erkennen Roma als een nationale minderheid en discriminatie op grond van etnie wordt expliciet verboden door de Law on Prohibition of Discrimination welke sinds 5 augustus 2009 van kracht is. De autoriteiten in Bosnië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. De Republiek Bosnië trad in september 2009 formeel toe tot "The Decade of Roma Inclusion" en er werden actieplannen opgesteld op gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting. Sindsdien namen de Bosnische autoriteiten in samenwerking met internationale organisaties zoals het UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) en het OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) en NGO's zoals "Vaša Prava" en het "European Roma Rights Centre" concrete maatregelen ter verbetering van de situatie van Roma. Het Ministerie van Mensenrechten en Vluchtelingen is in samenwerking met Roma-vertegenwoordigers belast met het toezicht op de implementatie van de actieplannen. Hoewel de implementatie van de geplande activiteiten niet altijd even efficiënt verloopt, blijkt uit informatie dat dit project algemeen gesproken een positieve invloed op de situatie van de Roma in Bosnië-Herzegovina heeft. Tot slot kan nog worden toegevoegd dat er in Bosnië-Herzegovina talloze ngo's actief zijn die de rechten en integratie van Roma verdedigen. De algemene situatie voor de Roma in Bosnië-Herzegovina geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Wat de door u aangehaalde problemen van uw dochters L. en M. betreft, dient tot slot te worden opgemerkt dat deze feiten uitvoerig werden aangehaald door uw dochter M. in het kader van haar asielaanvraag en dat hierin toen een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen. Bijgevolg kan wat u betreft hieraangaand evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat deze feiten bovendien teruggaan tot 2005 en geen rechtstreekse betrekking hadden op uw beslissing om in 2007 Bosnië te verlaten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd, aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw M. S. (verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom geboren in Istok, Kosovo. Sinds uw huwelijk met M.I. (O.V. 4.462.147) bent u woonachtig in Sarajevo, Bosnië. U bent in het bezit van de Bosnische nationaliteit. Uit uw verklaringen afgelegd ten overstaan van het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenoot werden ingeroepen. Zo beaamde u Bosnië verlaten te hebben ten gevolge van de problemen die uw echtgenoot er kende met de autoriteiten en de problemen van discriminatie omwille van jullie etnische origine (onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg). U verliet samen met uw echtgenoot Bosnië en diende op 9 november 2007 in België een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw oude Joegoslavische paspoort; uw vervallen Bosnische identiteitskaart; uw UNMIK-geboortakte en een kopie van de Belgische identiteitskaart van uw vader G.C..

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot werden uiteengezet (CGVS, p. 2 en 3). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw identiteit en uw vaders Belgische nationaliteit worden immers niet door mij betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid die verzoekers bevestigen in hun verzoekschriften, samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekers beroepen zich op de "schending van artikel I van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/5, 57/6 alinea 2 en 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen".

3.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te

stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de verzoekschriften blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat de middelen vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoekers – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moeten aantonen dat hun aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

4.2. Verzoekers verklaren Bosnië te zijn ontvlucht omdat zij er geïsoleerd en gediscrimineerd werden omwille van hun Roma etnie. Zij zouden er geen gelijke toegang hebben gehad tot de arbeidsmarkt, huisvesting, het onderwijs en de gezondheidszorg, en verzoeker werd onterecht vervolgd en veroordeeld voor drugsdelicten.

4.3. Verzoekster legde ter adstructie van haar identiteit haar geboorteakte, een oude identiteitskaart, haar oude Joegoslavisch paspoort, haar arbeidsboekje, een controlekaart van de Openbare Instelling voor Arbeidsvoorzieningen, een bericht van haar inschrijving bij de “MUP KS NOVO SARAJEVO”, de Belgische identiteitskaart van haar vader, en haar huwelijksakte neer. Verzoeker daarentegen legt enkel zijn bericht van inschrijving bij de “MUP KS NOVO SARAJEVO” neer en documenten inzake zijn aanhouding en detentie in België. Verzoeker legt geen identiteitskaart neer, noch zijn paspoort. Het administratief dossier bevat een identiteitskaart van verzoeker die hij bij zijn eerste asielaanvraag neerlegde. Verzoekers verklaarden dat zij hun (nieuwe) identiteitskaarten hebben achtergelaten in Bosnië, nu geen paspoort (meer) hebben (gehoorverslag CGVS verzoeker 25.10.2011, p.4).

Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers hun meerdere pogingen te migreren naar de Europese Unie systematisch hebben verzwegen of onjuist hebben voorgesteld. Verzoekers hebben de laatste twintig jaar in Duitsland, België, Zweden en Slovenië verbleven en/of asiel aangevraagd. Verzoekers zijn aldus bekend met het belang van identiteitsdocumenten. Dat verzoeker zijn identiteitskaart “vergeten” is in Bosnië en dat hij nooit een paspoort zou hebben gehad omdat “*ik ben geen gaan vragen*” (gehoorverslag CGVS verzoeker 25.10.2011, p.4), is dan ook niet ernstig. Verzoeker erkent de tegenstrijdige verklaringen inzake zijn voorbije opeenvolgende verblijfplaatsen en asielprocedures in andere landen en bevestigt dat “*De verblijfssituatie van verzoeker werd inderdaad slechts geleidelijk doorheen het verhoor volledig duidelijk*”. Hij biedt hiervoor echter geen verklaring aan, wat onaanvaardbaar is nu van een kandidaat-vluchteling die vraagt om internationale bescherming toegekend te krijgen, minstens kan worden verwacht duidelijk te zijn inzake een fundamenteel gegeven als zijn recente, opeenvolgende verblijfplaatsen en verzoekers bovendien bekend zijn met de asielprocedures en het afleggen van correcte en volledige verklaringen.

4.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers hun verklaringen ook op verschillende andere belangrijke punten onduidelijk en tegenstrijdig zijn. De commissaris-generaal wijst terecht op tal van vaagheden en incoherenties in verzoekers verklaringen die betrekking hebben op elementaire gegevens

zoals de discriminatie op de arbeidsmarkt waarvan hij in Bosnië het slachtoffer was en zijn vervolging en veroordeling wegens drugsdelicten.

4.4.1. Wat zijn “problemen met de politie en het gerecht” betreft voert verzoeker aan dat *“Hij haalt deze pas aan wanneer daar expliciet naar gevraagd wordt op het verhoor van het Commissariaat. Het eerste verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijft in de eerste plaats een uiterst beperkt interview. Verder wordt aan de hand van de verklaringen van verzoeker ook duidelijk dat hij niet op de hoogte was van de tegen hem gevoerde procedure met een veroordeling tot gevolg, en dat hij vooral gewoon niet lijkt te begrijpen wat die veroordeling inhield. Men kan zich vragen stellen bij het verloop van het interview en de vertaling die daarbij is gegeven. Namelijk hij verklaart niets te weten van een rechtszaak en dat hij niet veroordeeld werd, zelfs niet bij verstek, en dat hij over geen documenten daaromtrent beschikt, om even later te zeggen dat hij een veroordeling heeft ontvangen van de rechtbank en dit zal doorfaxen naar het Commissariaat, en later weer dat hij niet veroordeeld werd en dat hij het niet wist (p. 6-9 verhoor CGVS). Hij is onwetend over de drugsfeiten op zich en heeft willen uitdrukken dat hij niet op de hoogte was dat hij in 2006 effectief veroordeeld werd in Bosnië tot een gevangenisstraf van één jaar. Hij is pas in België op de hoogte gebracht en na zijn voorarrest zijn straf diende te vervullen hier in België. De motivering faalt totaal in deze nu per brief/fax van 22/12/2011 het betreffende vonnis is overgemaakt. De effectieve veroordeling en zelfs de uitoefening van de straf kunnen door het Commissariaat, gelet op het neergelegde vonnis per brief van 22/12/2011, niet tegengesproken worden. Verzoeker meent onschuldig te zijn veroordeeld en opgesloten, ook zonder bewijzen lastens hem, zonder mogelijke uitoefening van de door het Commissariaat vooropgestelde rechten waarover eenieder in principe dient te beschikken en zonder enig andere verklaring hiervoor, wijst hij de oorzaak toe aan zijn etnische origine.”* Met betrekking tot de discriminatie op de arbeidsmarkt stelt verzoeker *“Het zou ook absoluut niet logisch dat verzoeker zich op die manier zou tegenspreken door enerzijds te willen verklaren zich niet te kunnen inschrijven en anderzijds een werkboekje neer te leggen. Bovendien kan in de informatie van het Commissariaat zelf, toegevoegd aan administratief dossier (p. 12), betreffende de procedure voorterbetaling van medische kosten, worden gelezen dat een onderscheid gemaakt wordt. Namelijk tussen het kopen van een werkboekje en dit dan te laten bekrachtigen op de gemeenteadministratie, en op het arbeidsbureau van de gemeente dan het inschrijvingsformulier in te vullen en af te stempelen. En pas dan staat het arbeidsbureau in voor de bijdragen aan de ziekteverzekering. Dat in dit opzicht misschien kan gesteld worden dat verzoeker niet helemaal duidelijk was in zijn antwoorden betreffende de arbeidsmarkt, maar dat het bekomen van een werkboekje niet gelijk staat met een effectieve inschrijving bij het arbeidsbureau en nog minder met echte medewerking vanwege het arbeidsbureau.”*

4.4.2. Indien de ondervraging op de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad beperkter en specifiek is dan deze op het CGVS dan kan dit echter geenszins verklaren waarom verzoeker de gebeurtenissen die de oorzaak vormden voor zijn vlucht niet naar waarheid toelichtte, zelfs niet vermeldde wanneer daar uitdrukkelijk en herhaaldelijk naar werd gevraagd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd gevraagd *“Bent u gearresteerd geweest? Hebt u in de gevangenis gezeten (zowel een hechtenis voor korte tijd in een cel in bv. een politiekantoor als een opsluiting voor iets langere tijd in een gevangenis of kamp)? Welke periode?”* en *“Bent u door een rechtbank veroordeeld geweest? Of is er tegen u een proces voor een rechtbank gestart? Wanneer? Welke rechtbank? Tot welke straf werd u eventueel veroordeeld?”*, en verzoeker deze vragen telkens ontkennend beantwoordde, wat geheel in strijd is met zijn verklaringen in dit verband op het CGVS (gehoorverslag CGVS, p.7-8). Verzoeker overtuigt evenmin waar hij in het verzoekschrift zijn incoherente verklaringen inzake de discriminatie op de arbeidsmarkt betwist en probeert deze te weerleggen door een onderscheid te maken tussen de verschillende fasen in de inschrijvingsprocedure, nu hij hier nooit op gewezen heeft op het CGVS en duidelijke en ondubbelzinnige verklaringen aflegde, en tijdens het eerste gehoor beweerde dat hij meermaals naar het arbeidsbureau stapte maar *“ze wouden mij niet inschrijven”*, *“ik was niet ingeschreven* (gehoorverslag CGVS verzoeker, 25.10.2011, p.12), doch tijdens het tweede gehoor in strijd hiermee verklaarde dat zowel zijn vrouw als hijzelf *“ingeschreven was bij het tewerkstellingsbureau”* en zij daarom werkboekjes uitgereikt kregen (gehoorverslag CGVS verzoeker, 17.11.2011, p.7). De tegenstrijdigheden vinden derhalve grondslag in het administratief dossier.

4.5. Uit het door verzoeker bij zijn verzoekschrift toegevoegde vonnis blijkt dat verzoeker wel degelijk betrokken was bij het strafproces en hij net als de andere beklaagden de drugsdelicten toegaf. Ter

terechtzing, en in strijd met wat het verzoekschrift hierover stelt, ontkent hij niet langer de feiten te hebben begaan. Hij bevestigt ook dat hij aanwezig was toen de straf werd uitgesproken en zoals overigens uit het vonnis blijkt, hij bijgestaan werd door een advocaat. Voor het overige kan geenszins blijken dat verzoeker een onredelijke straf kreeg omwille van zijn etnische herkomst. Immers de rechtbank in Bosnië oordeelde in akkoord met de Officier van justitie dat de lichte straf *in casu* kon volstaan gelet op verzoekers blanco strafblad en er geen strafverzwarende omstandigheden waren. Verzoeker bevestigt dit ter terechtzitting. Aldus kan geenszins blijken dat verzoeker geen correct proces heeft gekregen of dat de gerechtelijke vervolging een vervolging zou inhouden in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoekers beweringen in het verzoekschrift ondergraven worden door het neergelegde vonnis en door verzoekers verklaringen ter terechtzitting. Verzoekers bewering dat de tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan het verloop van het verhoor of de vertaling van zijn verklaringen vindt geen grondslag in het administratief dossier waaruit blijkt dat op het CGVS-verhoor aan verzoeker telkens uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat dergelijke problemen gemeld moeten worden. Hij kreeg ook meermaals de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken doch heeft nooit een opmerking gemaakt met betrekking tot de communicatie en/of de tolk. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoeker licht bovendien niet toe door welke concrete elementen er eventueel een misverstand zou gerezen zijn. Zijn opmerking in het verzoekschrift is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zijn verklaringen foutief werden vertaald of geïnterpreteerd.

4.6. Aldus stelt de Raad vast dat verzoekers vage en uiteenlopende verklaringen aflegden over hun essentiële asielmotieven. Verzoeker verzweeg manifest belangrijke gegevens en paste zijn verklaringen voortdurend aan naarmate er werd doorgevraagd. Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring voor zijn bedrieglijke handelwijze en het intentioneel misleiden van de asielinstanties wat zijn algehele geloofwaardigheid fundamenteel ondergraaft.

Waar verzoeker ten slotte wijst op artikel 4 [bedoeld 4.4.] van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en omgezet in artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, kan volstaan te stellen dat een - zoals hoger gesteld rechtmatige - gerechtelijke vervolging en veroordeling voor drugsdelicten geen "*eerdere vervolging*" uitmaakt in de zin van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

4.6.1. Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat zij omwille van hun etnie gediscrimineerd werden op de arbeidsmarkt. Daargelaten dat verzoeker ook in dit verband vage en uiteenlopende verklaringen aflegde blijkt immers hoe dan ook uit de neergelegde documenten dat verzoekers minstens op de (administratieve) steun konden rekenen van de Bosnische autoriteiten, en aldus door deze niet gediscrimineerd werden. Waar verzoekers argumenteren dat deze registratie geen effectieve tewerkstelling garandeerde, benadrukt de Raad niet te betwisten dat zoals blijkt uit de door beide partijen aangebrachte informatie dat de Roma in Bosnië ernstige socio-economische problemen kunnen ondervinden, in het bijzonder omwille van het feit dat de Roma zich vaak niet laten registreren, wat de toegang tot onderwijs, gezondheidszorg en huisvesting kan hypothekeren. Verzoekers tonen echter geenszins aan dat deze problemen beschouwd kunnen worden als systematische, specifiek op Roma gerichte mensenrechtenschendingen uitgaande van de overheid, laat staan dat de Roma in Bosnië-Herzegovina louter omwille van hun etnie dermate worden geïsoleerd, gediscrimineerd en vervolgd dat alle Roma afkomstig uit Bosnië-Herzegovina nood zouden hebben aan internationale bescherming. Verzoekers waren in Bosnië-Herzegovina geregistreerd, genoten er dus (minstens administratieve) steun van de overheid en konden regelmatig Bosnië in en uit reizen en voor lange tijd in andere landen verblijven. Bovendien kon verzoeker wanneer hij strafrechtelijk werd vervolgd wegens drugsdelicten een minnelijke schikking bekomen. Verzoekers tonen dan ook geenszins aan dat zij in de negatieve aandacht van de Bosnische autoriteiten zouden staan. Dit kan overigens ook afgeleid worden uit verzoekers hun houding, in het bijzonder het herhaaldelijk terugkeren naar Bosnië-Herzegovina de voorbije jaren. Conform artikel 9 van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, alsook de gezaghebbende richtlijnen van het UNHCR

inzake discriminatie (zie UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), dienen daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève zo ernstig van aard te zijn of zo vaak voor te komen dat zij een ernstige schending vormen van de grondrechten van de mens. Dit is *in casu* geenszins het geval. laat staan dat zij worden vervolgd in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De moeilijke leefomstandigheden en socio-economische motieven waar verzoekers op wijzen (gehoorverslag CGVS, p.6), kunnen mogelijk hun migratie ingeven maar rechtvaardigen geen nood aan internationale bescherming.

4.7. Waar verzoekers in hun verzoekschriften wijzen op theoretische beginselen en rechtspraak van de Raad inzake andere asielaanvragen, benadrukt de Raad dat deze verwijzingen *in casu* niet dienstig zijn nu elke asielaanvraag afzonderlijk en individueel dient te worden benaderd en onderzocht. Verwijzingen naar beoordelingen van asielaanvragen van naar verluidt gelijkaardige zaken volstaan niet om een eigen nood aan internationale bescherming aan te tonen.

4.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Zonder te ontkennen dat de leefomstandigheden van Roma -zoals uit de toegevoegde informatie blijkt- niet steeds adequaat zijn, kan echter geenszins blijken dat dit het gevolg zou zijn van discriminatoire maatregelen. Verzoekers hebben de voorbije twintig jaar vrijwillig een onvast leven geleid in vele verschillende landen, wat ongetwijfeld gevolgen heeft op het onderwijs van hun kinderen en hun vaste plaats op de arbeidsmarkt. Verzoekers verwijzen naar de medische verzorging maar laten na aan te tonen dat hen de toegang zou verboden worden. De overige informatie is algemeen en weerlegt geenszins de conclusies van de bestreden beslissingen. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK